



**ARGUMENTET NGA UNGJILLI SE
ISAI ALEJHIS-SELAM
ËSHTË ROB ADHURUES
DHE NUK KA HISE NË ADHURIM**

SHEJH MUHAMED TAKIJUDDIN EL HILALI

ARGUMENTET NGA UNGJILLI
SE ISAI ALEJHIS-SELAM
ËSHTË ROB ADHURUES
DHE NUK KA HISE NË ADHURIM

NGA PROFESOR DOKTOR
MUHAMED TAKIJUDDIN EL HILALI

ME SHPJEGIME TË SHKURTA NGA SHEJH
RABI' IBËN HADI EL MEDKHALI

Titulli origjinal: البراهين الإنجيلية على أن عيسى -عليه السلام- داخل في العبودية
ولا حظ له من الألوهية

El berahijnul Inxhilijeh ala enne Isa alejhis-selam dakhilun fil
ubudijeti ue la hadh-dha lehu minel uluhijeti

Titulli i plotë: Argumentet nga Ungjilli se Isai alejhis-selam është
rob adhures dhe nuk ka hise në adhurim

Autor: Prof. Dr. Muhamed Takijuddin el Hilali

Shpjegimet: Dr. Rabi' ibën Hadi el Medkhali

Përktheu: Besmir Cacani

Publikimi në web: www.revistamedina.net

© të gjitha të drejtat janë të rezervuara për përkthyesin

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëplotit.

Lavdi Allahut, salavatet dhe selamet qofshin mbi Pejgamberin tonë, familjen e tij, shokët e tij dhe pasuesve të udhëzimit të tij. Më pas:

Me të vërtetë ky libër i titulluar “Argumentet nga Ungjilli se Isai alejhis-selam është rob adhurues”, i autorit, kolosit të dijes, zotëri Takijuddin el Hilali, edhe pse është libër i vogël, mirëpo është prej shkrimeve më të mira në refuzimin e të krishterëve, në vërtetimin se Isai është rob i Allahut dhe pejgamber i Tij si pejgamberët e tjerë prej njerëzve dhe, nuk është biri i Allahut; i lartësuar qoftë Allahu nga ajo çfarë thotë të padrejtit. Shejh Takijuddin el Hilali i ka vërtetuar këto qartë dhe fuqishëm, me versete nga Inxhili (Ungjilli), që vetëm një mendjemadh mund t’i diskutojë. Po të mos ishte mendjemadhësia dhe kokëfortësia, shumë prej të krishterëve do ta linin devijimin e tyre dhe do të hynin në Islamin e vërtetë, i cili e lëvdon pejgamberin e Allahut Isa alejhis-selam dhe e bën prej pejgamberëve më të zgjedhur (*Ulul azm*), alejhimus-salatu ues-selam.

Nuk ka diçka në Islam, që ta bëjë një të krishterë apo dikë tjetër ta armiqësojë Islamin, i cili i ka dhënë pozitën që i takon pejgamberëve alejhimus-salatu ues-selam, ku prej tyre janë edhe Musai me Isanë. Të vetmet gjëra që i shtynë armiqësuesit e Islamit (ta armiqësojnë atë), janë epshi dhe pasimi i verbër.

Ky Kuran, që xhinët dhe njerëzit u treguan të paaftë të sillnin një të ngjashëm me të, apo të sillnin dhjetë sure, apo një sure të vetme, ky Kuran i bën thirrje atij që e ofendon dhe e shtyn

personin që Allahu ia do të mirën, që ta besojë, ta vlerësojë, ta madhërojë, të besojë në bindjet madhështore dhe dispozitat fisnike që ka sjellë, të respektojë pejgamberët, i bën thirrje për drejtësi, për mëshirë, po ashtu e thërret për tek çdo e mirë dhe e paralajmëron nga çdo e keqe:

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرَى لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْمَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ

“Vërtet, këtu ka këshillë për këdo që ka zemër, dëgjon me vëmendje dhe dëshmon.”¹

Nuk harroj të përmend se janë shkruar shumë libra që i thërrasin të krishterët dhe çifutët për në Islam, që sqarojnë ndryshimet dhe ndërrimet që kanë ngjarë në Teurat dhe Inxhil. Tilla gjëra, i bëjnë thirrje njerëzve të mençur të cilët shpresojnë kënaqësinë e Allahut dhe frikësohen nga hidhërimi i Tij, nga dënimi i Tij i ashpër dhe i përhershëm në zjarrin e Xhehenemit, lëndë djegëse e të cilit janë njerëzit dhe gurët e përgatitur për mosbesimtarët, tilla gjëra i bëjnë thirrje që ta pranojnë Islamin.

Prej këtyre librave, janë:

- 1- El Xheuabu es-sahihu limen beddele dijn el Mesih, i shejhul Islam Ibën Tejmije, 6 vëllime.
- 2- Hidajetul hijara fi exhuibetil jehudi uen-nasara, i Ibën Kajim el Xheuzijeh, 1 vëllim i vogël, mirëpo me vlerë të madhe.
- 3- Idh'harul hakk, i Rahmetullah el Uthmanij el Hindij, 2 vëllime, mirëpo ka disa të meta.
- 4- El Husamul memdud fir-raddi alal jehud, i AbdulHakk el Islamij el Magribij, 1 vëllim i vogël.

¹ Kaf: 37.

Kaq dhe e lus Allahun që me këto përpjekje t'i bëjë dobi muslimanëve, çifutëve dhe të krishterëve, po ashtu t'i shtojë njohurinë dhe dijen muslimanëve me këto përpjekje, t'i dërgojë çifutët dhe të krishterët tek meditimi, drejtësia dhe respektimi i Islamit, t'i bëjë besimtarë dhe pasues të tij.

Shërbimi që i kam bërë këtij libri:

Kam kontrolluar tekstin, kam ndrequr disa gabime të shtypshkronjës dhe kam shtuar disa shpjegime në disa vende me çfarë i parshtatet atyre.

E lus Allahun që të më bëjë dobi me këtë përpjekje të vogël, vërtet Zoti im është Dëgjues i lutjeve.

Rabi' ibën Hadi Umerj el Medkhali

15/10/1431 h

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Lavdi Allahut Fuqiptotë dhe Madhështor, i veçuari me cilësitë e plota, i Cili nuk është i lindur dhe nuk ka lindur kënd, i Cili nuk ka të barabartë dhe as të ngjashëm, Ai është i Madhi dhe i Larti. Ai dërgoi peygamberët e Tij që t'i tregojnë njerëzve se është i vetmi (që meriton) adhurimin, po ashtu t'i paralajmërojnë nga shirku i cili do t'i dërgonte në shkatërrim. Salavatet dhe selamet e Allahut qofshin mbi të gjithë peygamberët dhe të dërguarit, veçanërisht mbi Muhamedin, Vulën e Peygamberisë, e mbi të gjithë ata që i pasuan me mirësi deri në Ditën e Gjykimit.

Më pas: më ka shkruar nxënësi im, z. Mundhir Ismail ed-Derubi el Bagdadi, i cili ka studiuar arkitekturë në një prej fakulteteve në Shtetet e Bashkuara prej katër vitesh afërsisht. Ai më tregoi se të krishterët i janë mbledhur dhe kanë nisur ta debatonin në fe e të bëhen edhe arrogantë madje. Ai nuk ka ditur se çfarë t'i përgjigjej, andaj i shkrova këtë pjesë që e titullova "Argumentet nga Ungjilli se Isai alejhis-salam është rob adhures dhe nuk ka hise në adhurim". I dhashë atij edhe numrat e verseteve nga katër Ungjillet, që t'i nxirrte në gjuhën angleze dhe të mbrohej prej tyre, e kjo pasi të kuptonte atë çfarë i kisha shpjeguar në gjuhën arabe. Ai nuk iu nda letrës, derisa e kuptoi mirë, më pas i thirri për debat. Kur debatoi me ta, i kishte heshtur dhe i kishte mundur keqazi, siç më ka treguar.

Këtij shkrimi do ta pasoj me një histori tjetër të ngjashme që ka ndodhur në Bagdad, ku përfundimi i saj ka qenë sikur i historisë së lartpërmendur. Muslimanit nuk i mungojnë argumentet për vërtetësinë e fesë së tij dhe kotësinë e fesë së armiqve që ka, mirëpo atij i mungojnë vëllezërit besnikë, të cilët e

ndihmojnë Allahun dhe Pejgamberin e Tij. Drejtë ka patur ai që ka thënë se: “Islami në këtë kohë është fe pa burra, ndërsa krishtërimi ka burra pa fe” ku me përpjekjet, pasuritë, guximin dhe durimin e tyre, të vërtetën e bëjnë të kotë, ndërsa të kotën e bëjnë të vërtetë. Shumica e njerëzve në këtë kohë janë robër të floririt, argjendit, rrobave të shtrenjta dhe pallateve të larta².

Kjo është koha e fillimit të asaj që kemi për qëllim, me lejen e Sunduesit të adhuruar me të drejtë, nuk ka të adhuruar me të drejtë përveç Tij, tek Ai mbeshtetem dhe tek Ai kthehem i penduar.

Lexo në fillim të kapitullit të katërt në Ungjillin e Mateut, në numrat gjashtë dhe shtatë. Aty gjen të deklaruar në formë të drejtpërdrejtë se Isai është rob, ndërsa Allahu është Zot. Në versetin e shtatë shkruhet: **“Mos e tundo Zotin, Perëndinë tënd”**. Në po këtë kapitull, Shejtani e ka çuar Mesihun dhe e mori ta shëtiste sa një vend në tjetrin. Si mundet që Shejtani ta çojë të Gjithëmëshirshmin?! I lartësuar është Allahu nga kjo gjë.

Më pas, Shejtani e urdhëroi që t’i bënte sexhde, ta adhuronte dhe e ushqe nga pasuria e dynjasë. Si mund të guxojë Shejtani ndaj Allahut me tillë guxim?! Kur e donte këtë gjë Shejtani, Mesihu iu përgjigj: **“Sepse është shkruar (në librat e mëparshëm): “Adhuro Zotin, Perëndinë tënde, dhe shërbeji vetëm atij”**.

Shiko versetin e dhjetë! Mesihu nuk e ka quajtur veten e tij se është bir i Allahut – me aq sa di – mirëpo ai e quante veten si “bir i njeriut”, vetëm se e ka dëgjuar ta quanin ashtu dhe nuk e ka

² Robëri e floririt dhe argjendit, siç thuhet në hadith: **“U shkatërrua robi i floririt, u shkatërrua robi i argjendit, u shkatërrua robi i orendive, u shkatërrua robi i veshjeve...”**. Dijetarët e kanë komentuar këtë robëri dhe të ngjashmet me të, se është shirku i vogël dhe jo shirku i madh që të nxjerr nga feja.

kundërshtuar – sipas pretendimit të Ungjillit – dhe kjo nuk përbën ndonjë veçori për Mesihun.

Sipas gjuhës së Torës dhe Ungjilli: çdo i devotshëm dhe bamirës quhet bir i Allahut. Në versetin e nëntë të kapitullit të pestë sipas Mateut: **“Lum ata që përpiqen për paqen, sepse ata do të quhen bij të Perëndisë”**.

Në po të njëjtin kapitull në versetin e dyzet e pestë: **“Për të qenë bij të Atit tuaj, që është në qiej³”**. Tek verseti i dyzet e tetë:

³ Mos e mendoni të pamundur që Allahu të emërtohet në Teurat dhe Ungjill si “at”, ndërsa njerëzit të emërtohen si “bij të Allahut”, sepse nuk është e largët që kjo të jetë prej trillimeve të çifutëve dhe krishterëve, e po ashtu të jetë prej manilupulimeve dhe ndryshimeve të teksteve të tyre. Argument për këtë, është se Allahu i ka përgënjeshtuar ata dhe ka thënë:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ

“Çifutët dhe të krishterët thonë: “Ne jemi bijtë e Allahut dhe të dashurit e Tij”. [El Maideh: 18]. Allahu i Lartësuar gjithashtu ka thënë duke e refuzuar këtë trillim:

قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ

“Thuaj: “Atëherë, përse Ai ju dënon për shkak të gjynaheve tuaja? Jo! Ju jeni njerëz nga ata që Ai ka krijuar.” [El Maideh: 18].

Allahu i Lartësuar thotë:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ

“Hebrenjtë thonë: “Uzejri është i biri i Allahut”, të krishterët thonë: “Mesihu është i biri i Allahut”. [Et-Teubeh: 90]. Allahu ka thënë duke i përgënjeshtuar ata:

ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِآفْوَاهِهِمْ يُضَاهَوْنَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتِلْهُمْ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ

“Këto janë fjalët e tyre, nga goja e tyre, i imitojnë fjalët e jobsimtarëve të mëparshëm. I vraftë Allahu! Si po shmangen (nga e vërteta)!” [Et-Teubeh: 90]. Madje të krishterët thanë se Allahu është Isai, biri i Merjemes, andaj Allahu i përgënjeshtroi dhe i bëri mosbesimtarë. Allahu i Lartësuar ka thënë:

“Jini, pra, të përkryer, ashtu siç është i përsosur Ati juaj, që është në qiej”. Ndërsa në kapitullin e gjashtë, verseti i parë: “Përndryshe nuk do të shpërbleheni te Ati juaj, që është në qiej”.

Në kapitullin e shtatë, verseti numër njëzet e një, fjala “lord” është përkthyer si “Zot” për t’i lënë njerëzve të kuptojnë se Mesihu është Allahu, mirëpo kush mediton rreth pjesës tjetër të versetit, do të shikojë se ai dëshmon që Mesihu është rob adhurues, andaj përkthimi i saktë është kështu: **“Jo çdo njeri që më thotë: “Zoti im, Zoti im” do të hyjë në mbretërinë e qiejve; por do të hyjë ai që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej”,** përfundoi përkthimi i versetit. E thamë se emërtimi i Allahut me fjalën “At” është përmendur në vende të shumta në Ungjill, dhe nuk është specifike për Mesihun.

Në Ungjillin e Mateut, kapitulli 11, verseti 25 thuhet: **“Unë të lavdëroj, o Atë, Zot i qiellit dhe i dheut, sepse ua fshehe këto gjëra të urtit dhe të mençurit, dhe ua zbulove fëmijëve të vegjël.”**

Në kapitullin 14, verseti 23 thuhet: **“Mbasi i nisi ato, u ngjit vetëm mbi mal për t’u lutur.”** Them: Nëse Isai është Allahu apo pjesë e Tij, atëherë si lutet?! Sepse lutjen e bën rob i që ka nevojë për mëshirën e Allahut, siç thotë Allahu në suren Fatir, ajeti 15:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ

“Pa dyshim, janë jobesimtarë ata që thonë: “Allahu është Mesihu, i biri i Merjemes!” [El Madideh: 72].

“O njerëz! Ju jeni të varfër e nevojtarë për Allahun, kurse Allahu s’ka nevojë për asgjë dhe është i Shumëlavdëruar.”

Ndërsa në suren Merjem ka thënë:

إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِي الرَّحْمَنِ عَبْدًا

“S’ka krijesë që gjendet në qiej dhe në Tokë e që të mos vijë si rob para të Gjithëmëshirshmit.” [Merjem: 93].

Në kapitullin 15, versetet 21-28 është historia e gruas kananease, histori e cila përmban disa çështje:

E para: mohohet që Isai të ishte i mëshirshëm dhe i dashur! Gjithnjë nëse tregimi është i vërtetë.

E dyta: fanatizëm i qortuar, pasi ai shëronte bijtë e popullit të tij dhe nuk i shëronte të tjerët, megjithëse nuk i kushtonte gjë!

E treta: mendjemadhësi nacionaliste, krekosje me prejardhjen, nënvlerësimi i të tjerëve dhe konsiderimi i tyre si qenj.

E katërta: gruaja ishte idhujtare e paditur, megjithatë e debatoi dhe e mundi në debat.⁴

⁴ Shejhu dyshon në vërtetësinë e kësaj historie, madje ai duhej të shprehej në mënyrë të prerë për kotësinë e saj. Tregues për kotësinë e historisë është fjala e Allahut të Lartësuar për pejgamberin e Tij Isa alejhis-selam, duke përmendur fjalën e Xhibrilit alejhis-selam që i pat thënë Merjemes:

قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَلِنَجْعَلَهُ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ أُمْرًا مُّضِيًّا

“Iu përgjigj: “Kështu është! Zoti yt ka thënë: ‘Kjo për Mua është e lehtë. Ne do ta bëjmë atë shenjë për njerëzit dhe mëshirë nga ana Jonë’. Dhe kjo është punë e kryer.” [Merjem: 21]. Ne themi në mënyrë të prerë se kjo histori është e kotë, sepse ajo përmban çështje që një

Në kapitullin 19, versetet 16-17, përmendet se një djalosh shkoi tek Isai dhe i tha: **“Mësues i mirë!”** dhe ai tha: **“Pse më quan të mirë? Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi: Perëndia!”**. Në këtë pjesë, Isai pohon se është rob adhures.

Në kapitullin 21, versetet 45-46, kur donin ta kapnin Isain, patën frikë nga turma, sepse ata e konsideronin profet. Edhe në këtë rast kemi argument se turma që e besonin Isain në kohën e tij, nuk besonin se ai ishte i adhuruar, apo bir i Allahut, apo pjesë e trinitetit, mirëpo besonin se ishte vetëm profet. Ky është prej argumenteve më të fuqishëm kundër atyre që thonë se Isai është i adhuruar; sikur ta kuptonin.

Në kapitullin 23, verseti 8, thuhet: **“Por ju mos lejoni që t’ju quajnë rabbi, sepse vetëm një është Mësuesi juaj: Krishti.”** Këtu kemi argument se Isai është rob, ndërsa Zoti është Një dhe Ai është Allahu. Këtë verset e kanë përkthyer dhe devijuar në gjuhën arabe⁵ me qëllim, duke lenë për të kuptuar se Isai është mësuesi (Zoti), ndërsa përkthimi në gjuhën angleze nuk e ka këtë devijim.

Po ashtu, në versetin 9, thuhet: **“Dhe përmbi tokë mos thirrni askënd atë tuaj, sepse vetëm një është Ati juaj, ai që është në qiej.”** Nga kjo kupton se termat “at” dhe “bir” kanë domethënie e lidhjes mes Zotit dhe robit, e kjo gjë pohohet në Ungjill për të gjithë njerëzit dhe nuk është e veçantë për Isain.

Në kapitullin 24, verseti 36, thuhet: **“Tani sa për atë ditë dhe për atë orë, askush s’e di, as engjëjt e qiejve, por vetëm Ati**

besimtar i thjeshtë largohet prej tyre, e jo më një peygamber që Allahu e ka bërë shenjë dhe mëshirë për njerëzit.

⁵ Kështu e kanë bërë edhe në gjuhën shqipe, andaj verseti duhet të jetë: **“Por ju mos lejoni që t’ju quajnë rabbi, sepse vetëm një është Mësuesi juaj.”** (shp)

im. Ky është argument i prerë se atë orë e di vetëm Allahu, po ashtu është argument se dituria e Isait është e mangët sikur e njerëzve të tjerë. Vetëm Allahu e ka përfshirë çdo gjë me dituri.

Në kapitullin 26, verseti 39, thuhet se Isai ra me fytyrë për tokë dhe lutej duke thënë: **“Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë; megjithatë, jo si dua unë, por si do ti.”** Nëse kjo vërtetohet, atëherë ai që i ka thënë këto fjalë, ka qenë injorant rreth fuqisë së Allahut, mirëpo ka qenë pohues se është rob i Allahut dhe se Ai bën ç’të dojë me të.⁶

Në kapitullin 27, versetet 7-8, thuhet: **“Dhe, mbasi bënin këshill, me këtë denar blenë arën e poçarit për varreza të të huajve. Prandaj këtë arë e quajtën deri ditën e sotme: “Ara e gjakut”.** Nga kjo kuptojmë se Ungjilli nuk është shkruar në kohën e Isait, mirëpo është shkruar shumë kohë pas tij me tregime që i mbanin mend njerëzit.

Në versetin 46 thuhet: **“Jezusi briti me zë të lartë duke thënë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”** Ky është prej argumenteve më të mëdha se ai që i ka thënë këto fjalë nuk është prej besimtarëve të Allahut, jo më të jetë prej peygamberëve të Tij, sepse Allahu nuk e thyen premtimin e Tij, ndërsa peygamberët e Allahut nuk ankohen për premtimet e Tij.⁷

⁶ Siç e shikon, shejhu nuk beson në vërtetësinë e këtij verseti dhe ka të drejtë për këtë. Ai thotë: “Ai që i ka thënë këto fjalë, ka qenë injorant rreth fuqisë së Allahut” deri në fund. Shejhu mendon se ai që i ka thënë këto fjalë, ka qenë injorant rreth fuqisë së Allahut. Sipas mendimit të tij, ato fjalë i ka thënë dikush tjetër veç peygamberit Isa alejhis-selam, megjithëse shprehja “ati im” është prej devijimeve të krishterëve me të cilën kanë zëvendësuar shprehjen “o Allah”, apo “o Zot”, apo “o i Adhuruari im”.

⁷ Autori tregon se është e pamundur dhe refuzon që peygamberi i Allahut Isa të thotë tilla fjalë, mirëpo ato janë fjalë të të krishterëve injorantë, të

Në Ungjillin e Gjonit, kapitulli 14, versetet 15-16 thuhet: **“Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia. Dhe unë do t’i lutem Atit dhe ai do t’ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju.”** Dijetarët muslimanë kanë thënë: **“Ngushëlluesi tjetër** është Muhamedi, i Dërguari i Allahut, ndërsa **qëndrimi i tij përgjithmonë** do të thotë se do të mbesë feja (dispozitat dhe normat e saja) bashkë me Kuranin që i është zbritur.”

Në kapitullin 15, versetet 26-27 thuhet: **“Por kur të vijë Ngushëlluesi, që do t’ju dërgoj⁸ prej Atit, Fryma e së vërtetës, që del nga Ati im, ai do të dëshmojë për mua. Edhe ju, gjithashtu, do të dëshmoni, sepse ishit me mua që nga fillimi.”**

Në kapitullin 16, versetet 5-8 thuhet: **“Por tani unë po shkoj tek ai që më ka dërguar, dhe askush nga ju s’po më pyet: “Ku po shkon?”. Madje, për shkak se ju thashë këto gjëra, trishtimi e ka mbushur zemrën tuaj. Megjithatë unë ju them të vërtetën: është mirë për ju që unë të shkoj, sepse, po nuk shkova, nuk do të vijë te ju Ngushëlluesi; por, po shkova, unë do t’jua dërgoj. Dhe kur të ketë ardhur, ai do ta bindë botën për mëkat, për drejtësi dhe për gjykim.”**

cilët dyshojnë në fuqinë e Allahut. Këtë besim nuk e ka as besimtari më i vogël, jo më ta ketë një prej peygamberëve të Allahut, alejhimus-salatu ues-salam.

⁸ Duket se fjalët “që do t’ju dërgoj” janë devijim i fjalëve “që do t’ju dërgojë Allahu”. Këtë e mbështet edhe fjala e Allahut të Lartësuar:

يَا نَبِيَّ إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ

“O bijtë e Izraelit, unë jam i dërguari i Allahut tek ju, për t’ju vërtetuar Teuratin e shpallur para meje dhe për t’ju sjellë lajmin e gëzueshëm për një të dërguar, emri i të cilit është Ahmed.” [Es-Saff: 6].

Ndërsa në versetet 12-14 thuhet: **“Kam edhe shumë gjëra të tjera për t’ju thënë, por ato ende ju nuk mund t’i mbani. Por, kur të vijë ai, Fryma e së vërtetës, ai do t’ju prijë në çdo të vërtetë, sepse ai nuk do të flasë nga vetja, por do të thotë gjitha ato gjëra që ka dëgjuar dhe do t’ju kumtojë gjërat që do vijnë. Ai do të më përlehtëtojë, sepse do të marrë prej meje dhe do t’jua kumtojë.”**

Pastaj tek verseti 16 thuhet: **“Pas pak nuk do të më shihni më; e përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni, sepse unë po shkoj tek Ati.”**

Dijetarët muslimanë kanë thënë: “Këto cilësi të përmendura nga Isai (Jezusi) lidhur me atë që do të vijë pas tij, janë mbledhur vetëm tek Muhamedi, i Dërguari i Allahut. Personi në fjalë, me të cilin përgëzonte Isai në Ungjill, quhej “Jarklita”. Këtë fjalë e hoqën përkthyesit e mëvonshëm dhe herë e zëvendësuan me fjalën “Fryma e së vërtetës”, herë me fjalën “Ngushëlluesi” dhe herë me fjalën “Shpirti i shenjtë”. Të gjitha këto aludojnë fjalën greke “Jarklita”, e cila do të thotë “shumë i lëvduar”, e kjo përputhet me domethënien e emrit Muhamed.

Në kapitullin 17, verseti 3 thuhet: **“Dhe kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar.”⁹**

⁹ Ky verset është deklaratë e qartë nga peygamberi i Allahut Isa alejhis-salam, se Allahu është Një dhe i Vetëm, nuk është i lindur, nuk ka lindur dikë dhe askush nuk është i barabartë (i krahasueshëm) me Atë. Po ashtu ky verset është deklaratë e qartë se ai është peygamber nga Allahu sikur peygamberët e tjerë alejhimus-salatu ues-salam dhe, përmban përgënjeshttrim të krishterëve të cilët thonë se Isai është Allahu, apo bir i Tij, apo pjesë e trinitetit.

Në Ungjillin sipas Markut, kapitulli 12, versetet 28-30 thuhet: **“Atëherë një nga skribët që e kishte dëgjuar diskutimin e tyre, duke kuptuar se ai u ishte përgjigjur mirë, iu afrua dhe e pyeti: "Cili është i pari i të gjithë urdhërimeve?". Dhe Jezusi u përgjigj: "Urdhërimi i parë i të gjithëve është: "Dëgjo, o Izrael: Zoti, Perëndia ynë, është i vetmi Zot", dhe: "Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde!". Ky është i pari urdhërim.”**

Në versetin 32 thuhet: **“Atëherë skribi i tha: "Mirë, Mësues. The, sipas së vërtetës, se ka vetëm një Perëndi dhe s'ka asnjë tjetër përveç Tij.”**¹⁰ Ndërsa në versetin 34 thuhet: **“Dhe Jezusi, duke parë se ai ishte përgjigjur me mend, i tha: “Ti nuk je larg nga mbretëria e Perëndisë.”**

Them se: Isai alejhis-selam ka dëshmuar se Allahu është një i Adhuruar dhe ska të adhuruar me të drejtë përveç Tij, po ashtu kush e veçon Atë me adhurim, atëherë ai është pranë mbretërisë së Allahut. Pra, kjo do të thotë se kush i bën shirk (ortak apo të barabartë), apo e bën pjesë të trinitetit, atëherë ky njeri është larg mbretërisë së Allahut dhe armik i Tij.

Në kapitullin 13, verseti 32 thuhet: **“Sa për atë ditë dhe atë orë, askush nuk e di, as engjëjt në qiell, as Biri, por vetëm Ati.”**

Them: kjo është përmendur edhe ne Ungjillin e Mateut dhe është pikërisht ajo çfarë thuhet në Kuran, se kohën e Kiametit e di vetëm Allahu. Kështu u pohua se Isai është rob adhures dhe është

¹⁰ Ky verset është deklaratë e qartë nga peygamberi i Allahut Isa, se Allahu është Zoti i Vetëm, se Ai është i Adhuruari me të drejtë i Vetëm. Kjo hedh poshtë çdo trillim të krishterëve që përmendëm më herët.

e pamundur që të jetë i adhuruar, e po ashtu bie poshtë përralla e trinitetit.

Në kapitullin 20, verseti 16-18 të Ungjillit të Gjonit, thuhet: **“Jezusi i tha: “Mari!”. Dhe ajo atëherë u kthye dhe i tha: “Rabboni!”, që do të thotë: Mësues. Jezusi i tha: “Mos më prek, sepse ende nuk u ngjita te Ati im; por shko te vëllezërit e mi dhe u thuaj atyre se unë po ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj,¹¹ te Perëndia im dhe Perëndia juaj. Atëherë Maria Magdalena shkoi t’jua njoftojë dishepujve se kishte parë Zotin dhe se ai i kishte thënë këto gjëra.”**

Them: Isai (Jezusi) ka dëshmuar se Allahu është i adhuruari i tij dhe i tyre, po ashtu se nuk ka dallim mes tij dhe atyre në faktin se e adhurojnë Allahun. Kush pretendon se Isai është i adhuruar, vetëm se e ka përgënjeshtuar Isain dhe po ashtu të gjithë peygamberët dhe të dërguarit.

¹¹ Kemi treguar më shumë se një here se fjalët “at” dhe “bir” në lidhje me Isain janë devijime të krishterëve. Argumentet për këtë gjë e i kemi përmendur në shpjegimet e para.

PËRMBLEDHJE LIDHUR ME ARGUMENTET QË TREGOJNË SE HISTORIA E KRYQËZIMIT ËSHTË E SHPIKUR

Argumenti i parë: Ungjilli dëshmon se Isai ishte i njohur për njerëzit. Ai ligjëronte në xhaminë Aksa të cilën e quanin “Tempulli i Sollomonit”¹², andaj çifutët nuk kishin nevojë të paguanin dikë me tridhjetë dirhemë për t’i treguar se cili ishte.

Argumenti i dytë: tregojnë se Judë Iskarioti, nxënësi i dymbëdhjetë, ka marrë tridhjetë dirhemë nga çifutët në këmbim që t’i tregonte ku ishte Isai dhe, kur e vranë, ai i ktheu dirhemët, u pendua, u distanca nga vepra e tyre dhe pastaj vrau veten; e gjithë kjo ka ndodhur në më pak se njëzet e katër orë. Kjo gjë po ashtu përmban kundërshtime të qarta.

Argumenti i tretë: i cili është edhe më i madhi, madje vetëm ky është i mjaftueshëm për të treguar kotësinë e këtij tregimi. Kur çifutët dhanë vendimin me vdekje për Isain dhe donin miratimin e perandorit – Pilatit –, e dërguan për tek ai. Në kapitullin 27 sipas Mateut, verseti 11, thuhet se perandori e pyeti Isain “A je ti mbreti i Judenjve? Ai u përgjigj duke thënë: “Ti po thua!” Kur krerët e çifutëve dhe priftërinjtë u ankuan tek perandori se Isai kishte dalë nga feja dhe ka folur fjalë që meritojnë dënim me vdekje, perandori Pilat e pyeti: “A nuk po dëgjon sa gjëra po dëshmojnë kundër teje?” Por ai nuk u përgjigj me asnjë fjalë të vetme.

Të krishterët do ta interpretojnë këtë gjë duke thënë se Isai dëshironte të kryqëzohej me qëllim që të flijohej për njerëzit dhe për faljen e gjynaheve të tyre. Mirëpo, pse Isai i kërkoi Allahut që t’ia largonte dënimin me vdekje?! Pse thërriti në kryq dhe tha: “Pse

¹² Apo “Faltorja e Sulejmanit”. (shp)

më tradhëtove Zoti im?” Si mund të heshtë nga sqarimi i të vërtetës – edhe nëse nuk bëhet fjalë për shfajësim të vetes, të pasuesve apo qartësim i të vërtetës – ndërkohë që ai është gojëtari i cili mbante ligjëratat e gjata dhe i mbushte me qortime ndaj dijetarëve çifutë?! Asnjë i mençur nuk mund ta besojë këtë. Nëse bie poshtë historia e kryqëzimit dhe e flijimit, atëherë bien poshtë që në themel të gjitha gjërat mbi të cilat i bazojnë besimet e tyre të krishterët.

FANATIZMI I TË KRISHTERËVE DHE AMIQËSIMI I TYRE NDAJ MUSLIMANËVE

Ajo që lexova në gazetën ‘el Mithak el Garra’, më kujtoi fanatizmin e të krishterëve, padrejtësinë e tyre dhe shikimin e Islamit me një sy të verbër, duke e deformuar realitetin këmbë e kokë. Ajo më kujtoi një ngjarje që më ka ndodhur mua.

Kam qenë mësues në Indi në fakultetin ‘Nedvetul Ulemala’ me ftesë të zotëri Sulejman en-Nedevi dhe dr. Abul elAlij, Allahu i mëshiroftë. E pashë që patjetër duhet të mësoja një gjuhë të huaj, pasi në këtë kohë nuk plotësohet kultura pa një gjë të tillë. Gjuha mbizotësuese në Indi është ajo angleze, kështu që nisa të mësoj anglisht me nxënësit e mi dhe nga të tjerë.

E pashë – ndërkohë që isha akoma në fillim – se anglishtja e banorëve të Indisë nuk përputhej me shqiptimin dhe gojëtarinë e anglezëve, andaj shkova tek një ekspeditë të krishterë që kryesohej nga një kanadez, prej të cilit kërkoja të më jepte leksione në gjuhën angleze kundrejt një pagese. Ai më tha: “Unë nuk marr pagesë, mirëpo nëse je i rregullt në prezantimin e predikimeve që i mbaj në ekspeditë, atëherë do të ecësh në gjuhën angleze”. I thashë: “Jam akoma fillestar dhe nuk e kuptoj predikimin”. Ndërsa ai më tha: “Prezanto dhe unë do të jap tre leksione në javë, ku çdo lekson do të zgjasë gjysmë ore”. Kështu prezantoja rregullisht në predikim dhe kanadezi e kishte kaluar moshën pesëdhjetë vjeçare; nuk kishte zell dhe as pasion për propagandë, mirëpo përpiqej për jetesën e tij, andaj vetëm pak iu përgjigjën. Predikimet e tij i prezantonin vetëm tre persona, me gruan e tij bëheshin katër dhe unë u bëra e i pesti. Kur ishte fundviti dhe ajo që e quajnë krishtlindje, përhapi lajmërimë në gazeta se do të paraqiste me një lloj projektori historinë e jetës së Isait, birit të Merjemes.

Prezantuan shumë njerëz, derisa ekspedita u mbush plot, madje thirri edhe një prift tjetër që ta ndihmonte në predikim. Ata e ndërronin njëri-tjetrin në podin e predikimit dhe në shpjegimin e fotografive, derisa përfundoi kremtimi. Prifti tjetër m'u vërsul. Ai ishte djalosh i ri, nga Shtetet e Bashkuara të Amerikës dhe quhet Smith. Kjo ndodhi në vitin 1349 h që përkon me vitin 1930 g.

Smithi më pyeti: "Musliman je?" I thashë: "Po!" Më pas tha: "Muhamedi nuk e njihnte historinë!" I thashë: "E nga e di këtë?!" Më tha: "Ai ka thënë në Kuran, tek surja Merjem 28:

يَا أُخْتُ هَارُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَعِيًّا

"O motra e Harunit! Babai yt nuk ka qenë njeri i keq, as nëna jote nuk ka qenë grua e shthurur."

I thashë: "Me diturinë tënde, nuk arrin kurthet dhe armiqësinë ndaj Islamit siç ka arritur George Sale, i pari që ka përkthyer Kuranin Fisnik në anglisht. Ai pat thënë në fundnotën e përkthimit të këtij ajeti: "Kundërshtimi që bëjnë miqtë tanë të krishterë lidhur me çfarë përmendet në këtë ajet është i kotë, sepse asnjë prej muslimanëve nuk e ka shpjeguar se Haruni i përmendur në këtë ajet është vëllai i Musait, e të thuhet se koha e Musait dhe vëllaut të tij Harun ka shumë shekujt para kohës së Isait dhe nënës së tij".

Më pas tha: "Seit Ahmet Khan, themeluesi i Universitetit Islam Aligarh, e ka pranuar këtë kundërshti." Kështu që iu përgjigja: "Unë nuk e pranoj dhe nuk e njoh Seit Ahmet Khanin, ndërkohë që përgjigjen e dëgjove nga një prej paraardhësve tuaj në armiqësimin e Islamit, andaj nuk ke ç'tu thuash."

Pastaj tha: "Në Kuran ka kundërshtime, sepse thotë në suren el Maideh:

وَلِيَحْكُمَ أَهْلُ الْإِنجِيلِ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ ۗ

“Le të gjykojnë ithtarët e Inxhilit ashtu siç ka shpallur Allahu në të.” Ndërsa në suren Aal Imran, ajeti 85, thuhet:

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

“Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t'i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.” Si mund të veprojmë me secilën prej tyre?!”

U mendova pak, pastaj thashë me frymëzim nga Allahu i Lartësuar: “Para se t'i përgjigjemi kundërshtimit tënd, duhet të mendojmë rreth mospajtimit që ishte mes Pejgamberit sal-lAllahu alejhi ue sel-lem dhe të krishterëve; për çfarë ka qenë?” Ai tha: “Thuaje ti!”

I thashë: “Ka qenë rreth Isait, birit të Merjemes, sepse të krishterët e Nexhranit shkuan tek Pejgamberi sal-lAllahu alejhi ue sel-lem dhe e akuzuan se kishte ofenduar mikun e tyre. Pejgamberi sal-lAllahu alejhi ue sel-lem i pyeti se cili ishte miku i tyre, ndërsa ata iu përgjigjën se ishte Isai, biri i Merjemes. Pejgamberi sal-lAllahu alejhi ue sel-lem i pyeti se çfarë e kishte ofenduar? Ata thanë se kishte mohuar të jetë bir i Allahut, mirëpo ke thënë se është njeri sikur njerëzit e tjerë. Pejgamberi sal-lAllahu alejhi ue sel-lem i debatoi për atë gjë dhe i ngriti argumentin, mirëpo ata u treguan kokëfortë dhe Allahu i Lartësuar zbriti për çështjen e Isait ajete 59-60 të sures Aal Imran:

إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ ۗ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

(59) الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُنَ مِنَ الْمُمْتَرِينَ

“Rasti i Isait për Allahun është si rasti i Ademit që e krijoi prej baltës e pastaj i tha: “Bëhu!” - dhe ai u bë. E vërteta është nga Zoti yt, andaj mos u bëj nga ata që dyshojnë!”

Kur ata vazhduan në kokëfortësi dhe pretenduan se Isai është bir i Allahut dhe pjesë e trinitetit, Allahu e urdhëroi Pejgamberin sal-lAllahu alejhi ue sel-lem për mubahele. Kur Pejgamberi sal-lAllahu alejhi ue sel-lem doli për mubahele, ata u frikësuan që të bëjnë mubahele me të dhe u pajtuan me Pejgamberin sal-lAllahu alejhi ue sel-lem. Me rastin e këtij mospajtimi, Allahu i Lartësuar zbriti:

وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْإِنجِيلِ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ ۚ

“Le të gjykojnë ithtarët e Inxhilit ashtu siç ka shpallur Allahu në të.” Historia e ardhjes së delegacionit nga Nexhrani për tek Pejgamberi sal-lAllahu alejhi ue sel-lem dhe falja e tyre – sipas riteve të krishtere – në xhaminë e tij me lejen e tij alejhis-salatu ues-salam është e përmendur në librat e hadithit dhe historisë.

Smithi tha: “Mirëpo ungjillet tregojnë se Isai është bir i Allahut dhe pjesë e trinitetit.”

I thashë: “Unë nuk e kam lexuar Ungjillin, mirëpo kam besim të prerë se Ungjilli është i vërtetë, se është prej Allahut dhe ajo që është prej Allahut nuk ka kundërshtime, andaj patjetër do të jetë në pajtim me Kuranin në lidhje me Teuhidin e Allahut dhe se Isai biri i Merjemes është rob i Tij.”

Ai më tha: “Kjo është çështja e juaj.. fanatizmi ju pengon nga leximi i Torës dhe Ungjillit, ndërsa unë e kam Kuranin në tre gjuhë.” I thashë: “Sa i përket Ungjillit në gjuhën arabe, ai ka një gjuhë të dobët të pakuptueshme, e sa i përket anglishtes, unë po e mësoj që ta lexoj Ungjillin.”

Ai tha: “Ma premtro se do ta lexosh, ndërsa unë do të kërkoj një kopje për ty që do të vijë pas një muaji.”

I premtova dhe kur më erdhi kopja, ai më kishte shkruar një letër në anglisht, ku shkruhej: “Lus Allahun që të japë shumë begati në këtë libër.” Nisa ta lexoj dhe fjalët që nuk i kuptova i nxorra nga fjalorët. Pastaj e lexova për së treti dhe i kam përmendur çështje në një shkrim me titull “Fusnota të ndryshme rreth Ungjillit të Mateut”. Shkrimin në fjalë e publikova në revistën “Rinia muslimane” që publikohet në Basra nga një shok i imi, Taha el Fejad, Allahu e mëshiroftë. Kur i tregova Emir Shekib Arslanit – Allahu e mëshiroftë – për këto fusnota, më pyeti për to dhe i thashë: “Më kanë humbur në shtypshkronjë”, ndërsa atij i erdhi shumë keq për humbjen e tyre. Tani jam gati të shkruaj fusnota të ngjashme me to, apo edhe më të mira, mirëpo shumë prej vëllezërve tanë muslimanë nuk i kushtojnë rëndësi mbrojtjes së fesë së tyre, as nuk e ndihmojnë atë që dëshiron të mbrojë fenë, madje e tradhëtojnë. Për të tillë vlejnjë të përmenden vargjet:

Po të isha nga fisi Mazin, nuk do m'i merrnin devetë

Hajdutët e Dhuhl ibën Shejbanit

Njerëz që kur e keqja tregon dhëmbët

Ata nxitojnë grumbull dhe veç e veç për tek ajo

Nuk kërkojnë nga vëllau i tyre kur ai thërret

Në rast nevoje, a ka ndonjë provë

Ndërsa fisi im i shpërblen ata që i bëjnë padrejtësi

Dhe njerëzve të poshtër i bëjnë të mira

Ah, të kisha një fis që kur është nevoja

Ngrihen dhe vërsulen si kalorësit dhe këmbësorët

Kur mbërrit libri, iu përgjigja Smithit me falenderim. Kur e lexova dhe kuptova domethënien e tij, i shkrova përsëri dhe i thashë: “Allahu i është përgjigjur lutjes tënde dhe më ka dhënë shumë begati në këtë libër, mirëpo ai e kundërshton dhe e hedh poshtë atë çfarë ke. Me ke thënë gjatë debatit kështu dhe kështu, ndërsa në libër, në filan kapitull, me numër kaq dhe kaq, gjeta se është e pasaktë ajo çfarë me ke thënë. Po ashtu gjeta se Ungjilli tregon ashtu siç tregon edhe Kurani për Teuhidin e Allahut të Lartësuar dhe se Isai ka qenë rob adhures. Kjo tregohej shumë qartë në shumë vende.” I përmenda shtatë vende dhe kjo ishte e fundit me të.

Unë dëshmoj se ky prift i ri ishte i përkushtuar në propagandën e tij dhe shumë i zellshëm. Sa herë i thoja se kjo gjë e kundërshton logjikën, ai thoshte se mendja është e mangët, ndërsa Fjala e Allahut është e plotë dhe Ai di atë çfarë nuk e dimë.

Një herë, para se të më mbërrinte libri, e vizitova në ekspeditë dhe e gjeta që nuk ushqejej me mish, as fshehurazi dhe as përpara njerëzve. Ai urdhëronte kuzhinierin e tij që t’i përgatiste ushqim vegjetarian, ndërsa për gruan dhe vajzën t’i përgatiste ushqime me mish. I fola rreth kësaj dhe ai më tha se: “Këta idhujtarët që unë i thërras të hyjnë në krishterim, e urrejnë shumë konsumimin e mishit, andaj unë mendohej t’i pajtoj. E kam braktisur konsumin e mishin për hir të Krishtit.” I thashë: “Mirëpo ata nuk të shohin në shtëpinë tënde!” Më tha: “Nuk mund t’i gënjej dhe të pretendoj se nuk e konsumoj mishin, ndërkohë që unë e bëj.”

Për këtë arsye, propaganda e tij ndikoi tek ta. Kam parë me të tridhjetë burra bashkë me gratë dhe fëmijët e tyre të cilët i praktikonin urdhërat e tij. Ai i urdhëroi të ndërtonin një kishë dhe ata e ndërtuan me duart e tyre, megjithëse ishin të varfër; e

kundërta e priftit që më mësonte anglisht në qytetin Lukno, pasi askush nuk e besoi, sepse ai vetë nuk ishte besimtar. Sinqeriteti është sekreti i suksesit, edhe nëse bëhet fjalë për të kotën.

Prej gjërave ku gabojnë thirrësit e krishterimit në këtë kohë, është se i thonë të rinjve muslimanë të papërvojë, se Kurani i ka garantuar atyre fitoren dhe krenarinë. Në suren Aal Imran, ajeti 55, thuhet:

إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ إِنِّي فَاعِلٌ لِّمَا كَانُوا بِرَيْبٍ مِّنْهُ لَمَّا كَانَتْ هِجْلُومًا وَكَانَ فِي الْمَقَابِلِ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ إِنِّي فَاعِلٌ لِّمَا كَانُوا بِرَيْبٍ مِّنْهُ لَمَّا كَانَتْ هِجْلُومًا وَكَانَ فِي الْمَقَابِلِ

“(Kujtoje, o Muhamed) kur Allahu tha: **“O Isa! Unë do të të marr, do të të ngre pranë Meje dhe do të të shpëtoj ty nga ata që nuk besojnë, si dhe do t’i vendos ata që të ndjekin ty, përmbi ata që të mohojnë, deri në Ditën e Kiametit.”**

Një djalosh maroken më ka treguar se në Rabat gjendet një prift, i cili posedon dhoma të arduara, në të cilat banojnë falas të rinjtë marokenë, në mënyrë që t’i tërheqë nga vetja dhe t’i sprovovë në fe. Prifti i kishte thënë atyre: “Nëse i shikoni të krishterët se janë krenarë, të pasur, të fortë, të lumtur dhe kanë pushtet në çdo vend, mos u habitni nga kjo, sepse Kurani ia ka premtuar këtë gjë” dhe i ka përmendur ajetin më lart. Ata e besuan dhe asnjëri prej tyre nuk e dinte domethënien e ajetit. I thashë se: “Ju ka gënjer dhe mashtruar! Po të ishte çështja siç ju ka thënë, atëherë të krishterët e Nexhranit do të fitonin, ndërkohë që kishin 120.000 luftëtarë, mirëpo preferuan të bënin marrveshje me Pejgamberin sal-lAllahu alejhi ue sel-lem dhe të paguanin xhizjen. Po të ishte siç ka thënë ai, atëherë Pejgamberi sal-lAllahu alejhi ue sel-lem nuk do të fitonte në betejën e Tebukut, romakët nuk do të frikësoheshin dhe nuk do të largoheshin nga luftimi i tij. Po të ishte e vërtetë ajo që ka thënë,

atëherë bizantët e Shomit – që e quajnë Siri – nuk do të humbisnin dhe nuk do ta linin pasiqë e kanë udhëhequr për një kohë të gjatë. Po të ishte e vërtetë ajo që ka thënë, atëherë shokët e Pejgamberit sal-Allah u alejhi ue sel-lem nuk do të triumfonin kundër banorëve të Egjiptit që ishin të krishterë. Po të ishte e vërtetë ajo që ka thënë, atëherë banorët e Magrebit nuk do të triumfonin kundër banorëve të Spanjës dhe jugut të Francës, po ashtu nuk do ta udhëhiqnin Spanjën për 800 vjet bashkë me arabët. Po të ishte e vërtetë ajo që ka thënë, atëherë të krishterët e Kontandinopojës nuk do të humbisnin dhe muslimanët nuk do t'i çlironin; ajo vazhdon të jetë në duart e bijve të tyre akoma sot. Domethënia e ajetit:

وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ

“Dhe do t’i vendos ata që të ndjekin ty”, janë muslimanët që e veçojnë Allahun me adhurim, të cilët besojnë të gjithë pejgamberët dhe të gjithë Librat.

فَوَقَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

“Përmbi ata që të mohojnë, deri në Ditën e Kiametit”, janë ata të cilët nuk e besojnë Allahun, as e veçojnë Atë me adhurim, ose i mohojnë disa Libra apo pejgamberë. Ajeti është argument pro muslimanëve në këtë kohë dhe jo pro armiqve të tyre.” Djaloshi u habit. Ai ishte i hutuar dhe hutia iu largua. Gjendja e shumicës së muslimanëve sot, thotë: “Njerëzit po thonë se jam i hutuar.. kjo është e vërtetë, mirëpo hutia ime s’po ikën.”

Është për t’u çuditur me të krishterët, sepse kur shikojnë në Kuran, kurrë nuk e bëjnë me qëllim që të njihen me të vërtetë, mirëpo e shikojnë me qëllim që të gjejnë ndonjë të metë – siç pretendojnë –. Për shembull, ata thonë: “Nga e solli këtë histori

Muhamedi?" Vazhdojnë e kërkojnë, e nëse gjejnë ndonjë histori të ngjashme në Torë, në Ungjill apo Talmud, ata gëzohen shumë, mendojnë se kanë gjetur atë çfarë kërkonin dhe pohojnë në mënyrë te prerë se është marrë nga ato burime, pa i kushtuar rëndësi kundërshtimeve të shumta mes dy historive, apo mes dy legjislaturave (sherieve).

Për shembull historia e Nuhut. Ata pohojnë në mënyrë të prerë se Kurani e ka marrë nga Tora, megjithëse kur është zbritur, nuk ka patur asnjë çifut në Mekë. Njerëzit që dinin shkrim dhe lexim ishin në numër shumë të vogël; mes tyre dhe Pejgamberit sal-lAllahu alejhi ue sel-lem kishte vetëm armiqësi dhe urrejtje, ndërsa Pejgamberi sal-lAllahu alejhi ue sel-lem nuk dinte as shkrim, as lexim dhe armiqësi e tij ishin në pritë.

Po ta shikonin armiqësi e tij duke u takuar me ndonjë person që dinte lexim apo shkrim, atëherë do ta qortonin. Historia e Nuhut tregohet në Torë në mënyrë të detajuar, ku përshkruhet gjatësia e anijes, gjërsia dhe lartësia e saj. Njerëzit e pafe e kanë marrë këtë gjë si shkak për akuzimin e Torës dhe kanë thënë se një anije e tillë nuk mund të qëndrojë asnjë minutë në det. Sa i përket përshkrimit që Kurani i ka bërë historisë, të pafetë nuk kanë mundur të hedhin akuza.

Përshkrimin që Tora i bën pjesëve të Tokës dhe gjeografisë së saj, të pafetë e kanë marrë shkak për të hedhur akuza rreth vërtetësisë së saj. Ata nuk kanë gjetur diçka në Kuran që mund ta merrnin shkak për akuzë. Ti e lexon historinë në Kuran, po ashtu e lexon të ngjashmen e saj në Torë dhe mes tyre gjen dallim të madh.

Metoda e historisë në Kuran është metodë Hyjnore, tërheqëse, që përmban këshillat, paralajmërimet, përgëzimet dhe është larg metodës që kanë njerëzit në të folur, ndërsa tek Tora është e kundërta e kësaj gjëje.

Nëse [të krishterët] nuk gjejnë ndonjë gjurmë të historisë Kuranore as në Torë, as në Ungjill dhe as në Talmud si në rastin e historisë së Lukmanit, atëherë thonë se është prej miteve dhe përrallave arabe. Mbi Torën dhe Ungjillin shkruajnë me bojë floriri “Libri i Shenjtë”, duke ia bërë lexuesit punë të kryer, mirëpo kjo gjë nuk i pëlqen armiqve të kishës, pasi ata i kritikojnë ashpër librat e çifutëve dhe të krishterëve.

Kam qenë në Universitetin e Bonit si nxënës dhe lektor, e aty ishte një nxënës që quhej Jakup dhe ishte gjysmë çifut. Ky ishte term hitlerian i përdorur për atë që njërin prind e kishte çifut dhe tjetrin gjerman. Në kohën që çifutët kishin ngushtime në liri, gjysmë çifutët nuk e kishin këtë gjë. Prej ligjeve që praktikoheshin mbi çifutët ishte moslejimi që ata të studionin në shkollat gjermane, ndërsa për gjysmë çifutët kjo nuk vlente, mirëpo shumica e drejtorëve të shkollave e praktikoni këtë ndalesë edhe mbi gjysmë çifutët nga urrejtja dhe nënçmimi, e jo nga ligji, kurse drejtorët tolerantë i pranonin. Drejtori i seksionit lindor në Universitetin e Bonit ishte prej tolerantëve. Nuk isha unë që nisa ta armiqësoj Jakupin dhe i lejoja që të prazantonte leksionet e mia të arabishtes dhe Islamit, mirëpo ai nisi të më armiqësonte vetëm për faktin se isha arab. Zëvendës drejtori i seksionit ishte një profesor katolik me emër Hafning dhe më urrente për dy arsye: e para, sepse kishim patur një mospajtim lidhur me dhomën e studimit dhe drejtori i mëparshëm më pat gjykuar në favorin tim, kështu që e mbajti në vetvete. E dyta, ai ishte profesor në hebraisht, mirëpo nxënësi Jakup ishte mësues i tij, sepse e njihnte hebraishten më mirë se ai dhe po ashtu ishte gjysmë çifut. Ka patur edhe një arsye të tretë, se katolikët gjatë kohës së nazismit kanë qenë të solidarizuar me çifutët. Jakupi e ndjeu se mund të më dëmtonte kështu që nisi ta bënte. Një herë kemi qenë duke studiuar në seksionin e bibliotekës dhe Jakupi u ngrit, e mori Kuranin, e vendosi mbi tavolinë dhe i tha

njerëzve prezentë: “Shikoni! Kjo është fjala e Allahut!” Pastaj nisi të qeshte që edhe të tjerët të qeshnin me të, mirëpo asnjëri nuk qeshi me të.

U ngrita dhe mora disa Tora dhe Ungjille mbi të cilat shkruhej në gjermanisht “Libri i Shenjtë”, ndërsa mbi Kuran shkruhej “Kurani i Muhamedit”. Torat dhe Ungjillet i vendosa pranë Kuranit, pastaj iu ktheva dhe i thashë: “O çifut! Nëse këta janë fjalë e Allahut – dhe bëra me shenjë nga Tora dhe Ungjilli – atëherë edhe ky është fjalë e Allahut – dhe bëra me shenjë nga Kurani -. Ne nuk jemi fëmijë, as njerëz të rëndomtë, mirëpo jemi studentë në fakultet dhe mësojmë hulumtimin dhe recenzimin. Me këta dy libra kanë ardhur dy burra prej njerëzve, po ashtu edhe me këtë (Kuranin); pse këta dy duhet të jenë fjalë e Allahut në mënyrë të prerë, ndërsa ky tjetri na qënka gënjeshtër mbi Allahun në mënyrë të prerë?! Ndërkohë që këta libra kanë ardhur me të njëjtën formë. Ky është mentaliteti i vjetëruar.” Jakupi më tha: “Dije çfarë thua! Unë jam i krishterë protestant dhe nuk jam në asnjë mënyrë çifut. Ligji do të dënojë për këtë akuzë.” I thashë: “Nëse ti nuk je çifut, atëherë qenkam unë.” Njerëzit prezentë qeshën, ndërsa ai nuk ia arriti qëllimit për t’i bërë të qeshnin, madje iu kthye kundër.

Allahu u hakmor ndaj Hafningut shumë ashpër. Ai banonte në Këln dhe mbi shtëpinë e tij ra një bombë angleze duke ia shkatërruar. Të gjithë pjesëtarët e shtëpisë vdiqën. Nëse thua “shtëpi” në qytetet e mëdhaja, është sikur të thuash “fshat” në vendet tona, sepse banorët e tij numërohen me qindra.

Prej armiqësisë së tij ndaj meje është se kur mori kryesinë e seksionit, nuk e pranoi tezën e doktoraturës që e kishte propozuar pararendësi i tij, ndërkohë që kisha punuar më shumë se një vit nën kujdesin e tij. Erdhi Hafningu dhe pretendoi se një shkencatar anglez nga Kembrixhi kishte shkruar rreth asaj teme. I

thashë: “Nuk ka njohuri rreth shkrimit të anglezit, ndërkohë që ai nuk e ka shkruar në gjermanisht në të cilën unë po e shkruaj tezën.” Të gjithë profesorët e seksionit lindor e kundërshtuan për këtë gjë. Gjatë kësaj kohe, më erdh një ftesë nga radioja gjermane në Berlin përmes drejtorit të radios së Këlnit, për të qenë opinionist lidhur me themelimin e një radioje arabo-gjermane. U zhvendosa në Berlin si nxënës, lektor dhe korigjues i radios, ose referencë gjuhësore siç i thonë në gjermanisht, kështu që i përfundova studimet me profesor Hartmanin dhe Allahu më ruajti nga e keqja e Hafningut dhe mikut të tij, Jakupit.

Kjo është prej pasimit të verbër që fetë e tjera ia bëjnë njëra-tjetrës. Vazhdoj të kem tregime të këndshme lidhur me këtë. Prej këtyre tregimeve është se një prej vëllezërve të rinj të cilët prezantonin mësimet e mia, ishte inxhinier në Drejtorinë e Vakëfeve në Bagdad dhe më duket se quhej Hysen, ndërsa babai i tij jam i sigurtë se quhej AbdulKadir, ndodhi se më pat thënë në vitin 55' apo më duket 1956, se babai i tij ishte nëpunës në administratën shtetërore dhe bashkë me të punonte një i krishterë. I krishteri gjithmonë e ofendonte Islamin që ta zemëronte AbdulKadirin. Një ditë prej ditëve, i krishteri i tha: “Nuk kam parë njerëz më mendjevegjël se ju muslimanët.” Tha: “Po si kjo?!” Ai tha: “Ju pretendoni se çifutët nuk e kanë vrarë Isain, ndërsa çifutët janë unanimesë se e kanë vrarë. Ne të krishterët, me gjithë grupacionet e shumta që kemi, jemi unanimesë se ata e kanë vrarë. Të gjithë grupet në botë pajtohen me këtë dhe e besojnë, sepse është lajm i përcjellë brez pas brezi, ndërsa ju e mohoni këtë. Ju jeni sikur ai që i bie murit me kokë.” AbdulKadiri nuk kishte me çfarë t'i përgjigjej, kështu që u kthye i mërzhitur në shtëpi. I shtruan darkën dhe ai nuk hëngri gjë. I tregoi familjarëve çfarë kishte ndodhur, kështu që i biri më kërkoi argument nga Ungjilli që ata pretendojnë se e besojnë për

gënjeshtren e të krishterëve dhe çifutëve dhe se muslimanët flasin të vërtetën. Unë iu përgjigja me çështjet e mëposhtme:

Në Ungjillin e Mateut, në kapitujt 26 dhe 27 tregohet se priftërinjtë çifutë e kishin shpallur Isain, birin e Merjemes si të pafe që meriton të vritet sipas dispozitës së Torës. Rrëfimi i historisë së vrasjes së Isait dëshmon për pretendimin e tyre të kotë. Kjo përmbledhet në disa pika që i krishteri i cili e ofendon Islamin duhet t'i përgjigjet atyre:

1- Ata të cilët e kapën Isain – sipas pretendimit tuaj – e njihnin apo nuk e njihnin si person? Ungjilli i Mateut dëshmon se ata nuk e njihnin.

2- A ka ndodhur ditën apo natën? Ungjilli i Mateut thotë se ka genë natën.

3- Kush ua tregoi Isain? Ungjilli i Mateut thotë se ua tregoi dishepulli i dymbëdhjetë, Judë Iskarioti.

4- A ua tregoi me shpërblim apo pa shpërblim? Ungjilli i Mateut thotë se ua tregoi me shpërblim dhe vlera ishte prej 30 monedhave të argjendit.

5- Si ishte gjendja e Isait atë natë? Ungjilli i Mateut thotë se ishte i shqetësuar, i frikësuar dhe e luste Allahun duke thënë: **“Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë!”** Është e pamundur që një besimtar i Allahut ta thotë këtë fjalë, e jo më ta thotë një peygamber i Tij, sepse besimtarët besojnë se Allahu është Fuqiplotë të bëjë gjithçka.

6- Si ishte gjendja e njëmbëdhjetë dishepujve? Ungjilli i Mateut thotë se i kishte zënë gjumi atë natë, megjithëse mësuesi i tyre – sipas pretendimit tuaj – ishte i frikësuar.

7- A ishte i kënaqur Isai me gjendjen e tyre? Ungjilli i Mateut thotë se ishte i pakënaqur. Ai shkante për t'i zgjuar dhe i thoshte **“rrini zgjuar dhe lutuni, që të mos bini në tundim”**. Pastaj shkante përsëri, i gjente tek flinin, i zgjonte dhe ia përsëriste çfarë

i kishte thënë. Këto nuk janë cilësi të nxënësve të njërezve të mirë, edhe po të jenë nxënës të një dijetari të devotshëm, e si mund të jetë me nxënësit e Isait alejhis-selam?!

8- A e ndihmuan dishepujt kur turma e kapi Isain? Ungjilli i Mateut thotë se ata e tradhëtuan dhe u larguan.

9- A kishte mendim të mirë Isai atë natë për dishepujt e tij? Ungjilli i Mateut thotë se Isai i lajmëroi se do ta tradhëtonin. Kur Pjetri – njëri prej dishepujve – i tha: **“Edhe sikur të duhej të vdisja bashkë me ty, nuk do të të mohoj kurrësi”**, Isai i tha: **“Në të vërtetë po të them se pikërisht këtë natë, para se të këndojë gjeli, ti do të më mohosh tri here.”** Ungjilli i Mateut thotë se kështu ndodhi.

10- Si e kapi turma Isai? Ungjilli i Mateut thotë se erdhën me shpata dhe shkopinj. Pasi Judë Iskarioti i tregoi ku ishte Isai, ata kapën dhe e dërguan tek kryepriifti, i cili e gjykoi me vdekje, ndërsa priiftërinjtë çifutë u pajtuan me të. Më pas, turma e morën, e pështynë në fytyrë, e qëlluan, pastaj e ç’veshën nga rrobat e tij dhe e veshën me një rrobë të kuqe, më pas i vendosën një kurorë me ferra dhe nisën të talleshin me të. Ata i thanë: “Ti je mbreti i Izraelitëve sipas pretendimit tënd” dhe e poshtëruan rëndë.

11- Kush e dha vendimin e prerë në gjykimin me vdekje? Ungjilli i Mateut thotë se ishte Pilati, greko-romaku që asokohe ishte perandor në Palestinë.

12- Kur turma erdhi tek perandori me Isain dhe e lajmëruan se priiftërinjtë çifutë e kishin gjykuar sipas Torës, me vdekje të kryqëzuar, a i besoi perandori pa bërë hulumtime? Ungjilli i Mateut thotë se perandori nuk i besoi atyre, mirëpo e pyeti Isain a ishte e vërtetë ajo që thonin? Ai heshti dhe nuk iu përgjigj. Perandori e përsëriti pyetjen, mirëpo ai vazhdoi në heshtje. Ai heshti nga të thënit të vërtetën, ndërkohë që e kishte për detyrë – edhe po të mos ishte peygamber – që të tregonte të vërtetën dhe të mohonte pretendimet e çifutëve. Gruaja e perandorit i çoi fjalë që mos të

përzihej me çështjen e atij burri të drejtë, sepse kishte vuajtur në ëndërr për shkak të tij. Në Ungjillin e Mateut thuhet se Isai mbante ligjëratat të gjata në mesin e çifutëve dhe i mbushte me qortime sa mund të arrinin ofendimin dhe telendisjen,¹³ e si mund të heshtë sot, ndërkohë që perandori po e pyet dhe dëshiron të ndihmojë të vërtetën?!

13- Si ishte kryqëzimi i tij? Ungjilli i Mateut thotë se e kryqëzuan mes dy hajdutëve të cilët e ofendonin dhe i thonin: “Shpëto veten, nëse po thua të vërtetën!”

14- Kjo është fatkqësia më e madhe: çfarë tha sipas pretendimit tuaj ndërsa ishte i kryqëzuar? Ungjilli i Mateut thotë se e dëgjuan të thotë me zë të lartë: **“Eli, Eli, lama sabaktani?”** Në sirianisht kjo do të thotë: **“Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”** Të gjitha fetë pajtohen unanimisht se kjo fjalë është kufër (dalje nga feja) dhe kush ia m’vesh këtë fjalë një prej pejgamberëve, atëherë ai është mosbesimtar sipas të gjitha feve qiellore.

Hyseni shkoi tek babai i tij, ia dha pyetjet dhe i tha: “Profesori ynë, doktor Hilali të thotë që t’i thuash: “Nëse thua të vërtetën në atë çfarë pretendon, atëherë përgjigju këtyre pyetjeve me përgjigje që mendja i pranon, ndërsa njerëzit e mençur janë të kënaqur! Nëse kërkon debat më të gjatë se ky, atëherë mirësevjen!” AbdulKadiri babai i Hysenit, pasi i lexoi me gëzim pyetjet disa herë bashkë me të birin, i mori, shkoi tek i krishteri dhe ia dha. Kur i krishteri i lexoi, letra i ra nga dora dhe u duk se ishte bërë pishman, kështu që i premtoi AbdulKadirit se nuk do ta ofendonte kurrë më Islamin.

¹³ Kështu, mirëpo kjo fjalë është e rrezikshme prej së cilës distancohen besimtarët, e jo më pejgamberët e nderuar alejhimus-salatu ues-selam. Ndoshta shejhu e ka gjetur këtë gjë tek fjalët që të krishterët ia m’veshin Isait, mirëpo autori duhet të ishte shmangur nga kjo, ose ta refuzonte dhe të sqaronte kotësinë e saj.

Kaq sa mbaj mend me atë çfarë kam lexuar para shumë kohësh në Ungjillin e Mateut.

Lavdi Allahut, salavatet dhe selamet qofshin mbi Pejgamberin e Allahut, familjen e tij, shokët e tij dhe mbi ata që e ndjekin deri në Ditën e Gjykimit.